

за да не останатъ дѣцата му да се скитатъ голи, гладни и боси. Той се нажали и почна да глади дѣтѣто си като казваше „Здравчето ми, азъ си го толкова обичамъ“. Сетиѣ каза, азъ нѣма да участвувамъ въ такава работа. Азъ му казахъ, може да ти обѣщаватъ пари или друго нѣщо. Той ми каза, азъ ще се обѣщай, стига да ударя пари, и нѣма да направя нищо.

Слѣдъ излизанieto си отъ тамъ подиръ малко врѣме се намѣрихме съ Джуджева и той ме помоли да го заведа при Здравкова. Отидохме при Здравкова, пихме по едно вино, постояхъ малко, прѣдъ мене нѣма да му говори нищо. Излѣзохъ си. Говорили ли сж послѣ, не сж ли говорили, не зная.

Подиръ нѣколко дена Здравковъ се соби една вечеръ съ градскитѣ агенти, бѣха му счушили главата и едвамъ остана живъ. Сетиѣ азъ говорихъ и му казахъ, да не се вѣвира въ всѣка работа, защото ще си нанесе беля на главата.

— Съ обвиняемия Бобековъ познанство имате ли?

— Имамъ.

— Отъ гдѣ се познавате?

— Отъ Панатюрище се познаваме, гдѣто съмъ живѣлъ 7 години.

— По тѣва дѣло говорилъ ли ви е нѣщо?

— Не.

— Тома Георгиевъ като ви е говорилъ, да му вербувате хора, обѣщава или даваше ли ви пари?

— Той каза само, че ако нѣкой отъ тия хора умрѣ, дѣцата му ще бждатъ осигурени.

— Кога спечелихте довѣрието на Тома Георгиевъ, да ви довѣри вамъ за тази работа, а не се е обърналъ къмъ другияго въ Пазарджикъ?

— Азъ не зная защо. Той ми говори това пръвъ и послѣденъ пѣтъ.

— Вий по-прѣди другарувахте ли съ него?

— Въ дѣтинствъ, когато бѣхме ученици, въ пансиона, живѣяхме заедно съ него въ една стая.

— Виждали ли сте се често?

— Много рѣдко сме се виждали.

— Необяснимо е едно нѣщо. Какъ той тѣй веднага ще ви повѣри тайната. да му вербувате хора, които да убиятъ министритѣ?

— Не зная.